

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Keresztúri Mónika ügyvéd által képviselt felperesnek I.r. és a dr. László Zoltán ügyvéd által képviselt II.r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Zala Megyei Bíróság 2009. szeptember 10.napján kelt 5.P.22.374/2006/60. számú ítélete ellen a felperes részéről 61. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni 900.000,- (Kilencszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I.r. alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperes részére 400.000,- forint tőkét és ezen összegnek 2003. augusztus 27. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet és a II.r. alperessel szembeni keresetet teljes egészében elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az állam javára adóhatósági felhívásra 900.000,- forint feljegyzett kereseti illetéket, míg a II.r. alperes részére 15 nap alatt 10.000,- forint perköltséget.

Ítéletének jogi indokolása szerint a Keszthelyi Városi Bíróság 9.B.389/2004/39. számú ítéletével a felperest bűnösnek találta jelentős kárt okozó csalás büntettének kísérletében, mint társtettes és közokirat hamisítás büntettében. A büntető ítéletben megállapított tényállás szerint az I.r. alperes ugyan 17.000.000,- forint átadását ismerte el az átvételi elismervényben és az adásvételi szerződésben, de ténylegesen 400.000,- forint kölcsönt kapott.

Álláspontja szerint a perben elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy köti-e a polgári perben eljáró bíróságot a büntető ítéletnek azon tényállása, mely szerint a felperes az I.r. alperesnek az okiratban foglaltak ellenére csak 400.000,- forintot adott.

A Pp.4.§.(1) bekezdése esetén a polgári perben eljáró bíróságot a büntető ítéletben megállapított tényállás nem köti, de a (2) bekezdés alapján nem módosítható az a tényállás, melyen a bűnösség megállapítása alapul. A felperes a büntető ítélet ellen nem fellebbezett, ezért az első fokon jogerőre emelkedett, így a büntető ítélet csak rövid tényállást és a jogszabályok felsorolását tartalmazza. Jogi indokolás hiányában a polgári

perben eljáró bíróságnak nem követhető pontosan nyomon, hogy a büntető bíróság a felperes bűnösségét mire, mely tényállásra alapította.

A megyei bíróság álláspontja szerint a felperes tekintetében a csalás kísérlete kiterjed az I.r. alperessel szemben tanúsított azon magatartásra is, hogy az ingatlan őt illető tulajdoni hányadát csalással a vételár kifizetés helyett 400.000,- forintért akarta megszerezni. Ebben az esetben a polgári perben eljáró bíróságot a lefolytatott bizonyítás eredményétől függetlenül köti a büntető bíróság által megállapított tényállás, mivel a felperes bűnössége ezeken a tényeken alapul.

Emiatt nem állapíthatja meg a bíróság sem azt, hogy a felperes az ál-édesanyjáról nem tudott és azt sem, hogy 400.000,- forint helyett 17.000.000,- forintot fizetett ki. Így az I.r. alperest a felperes javára 17.000.000,- forint vételár visszafizetésére semmilyen jogcímen nem kötelezheti a bíróság. Amennyiben a felperes ezen jogügylet kárvallottjának érezte magát, úgy a büntető ítélet ellen mindenképpen fellebbeznie kellett volna.

A polgári perben a bíróság hangtechnikai szakértői véleményt szerzett be és a feljavított szalag tárgyaláson történő meghallgatása alapján egyértelműen hallható volt, hogy az I.r. alperes a II.r. alperes felé elismerte, hogy 17.000.000,- forintot kapott. Ezt utóbb az I.r. alperes sem tette vitássá, de szerinte az anyjának hazudott.

A bíróság felhívását követően a felperes bejelentette, hogy ezen okok miatt már perújítással élt, amely nem vezetett eredményre.

Az esetben, ha polgári perben eljáró bíróságot nem kötné a büntető ítéletben megállapított ezen tényállás, a 17.000.000,- forint I.r. alperes részére való kifizetését a bíróság a jelen perben sem tudná megállapítani.

A bíróság a Pp.3.§.(3) bekezdése alapján figyelmeztette a felperest arra, hogy a bizonyítás őt terheli, neki kell igazolnia, hogy az I.r. alperessel ténylegesen adásvételi szerződést kötött és a 17.000.000,- forint vételárat megfizette.

A felperes álláspontja szerint mellette szóló bizonyíték az írásba foglalt adásvételi szerződés, amelyen az I.r. alperes aláírásával a vételár átvételét igazolta, valamint az átvételi elismervény, amely szintén igazolja, hogy az I.r. alperes átvette a 17.000.000,- forintot. A hangkazetta anyaga is a felperes előadását erősíti, mivel I.r. alperes édesanyja felé olyan előadást tett, hogy a 17.000.000,- forintot megkapta.

A megyei bíróság álláspontja szerint mivel az okiratok bizonyító ereje megdőlt, a II.r. alperest helyettesítő személy hamis aláírása miatt, így a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az I.r. alperessel ténylegesen adásvételi szerződést kötöttek, s a 17.000.000,- forint vételárat megfizette.

A felperes érdekkörébe tartozó személyek ugyan a felperes állítását igazolták, de a bíróság álláspontja szerint a nyomozati iratokban és a büntető bíróság előtt tett tanúvallomások és a jelen perben beszerzett tanúvallomások nem egyeznek, egymástól eltérőek.

A tanúként meghallgatott "A", "B" és "C" a pénz összegéről a nyomozati eljárásban konkrétan nyilatkozni nem tudtak, kisebb kupacokat, pár cm nagyságrendű pénzt láttak, míg a polgári perben "A" és "B" is egyezően állította a 17.000.000,- forint átadását látták és

azt előtte számolta meg az I.r. alperes, majd kijelentette, hogy 17.000.000,- forintot kapott. Az eseményekhez közelebb álló korábbi tanúvallomásuk azonban ezt a bizonyosságot nem tartalmazta, ezért a bíróság a tanúvallomásból csupán annyit fogadott el, hogy az I.r. alperes részére történt pénzátadás, annak összege tekintetében a tanúk nyilatkozni nem tudtak.

A felperes szerződését készítő és ellenjegyző "D" ügyvéd a perben úgy nyilatkozott, hogy ő nem szereti, ha előtte adják át a pénzt, ehhez képest a nyomozati iratokban fellelhető tanúvallomásokból és a csatolt szerződések tartalmából az is kiderült, hogyha a felperes ténylegesen fizetett nagyobb összeget, akkor mindig ügyvéd előtt tette és megszámlálták a pénzt.

A bíróság álláspontja szerint ha a felperes a 17.000.000,- forint vételárat ténylegesen kifizette volna az I.r. alperesnek, azt ügyvéd előtt tette volna, hogy bebiztosítsa magát a korábbi szokásaival egyezően. Arra sincs indok és a felperes szokásaitól eltérő, hogy az adásvételi szerződés aláírása előtt ilyen nagy összeget miért fizetett ki az I.r. alperesnek. A tanúk egyezően adták elő, hogy a pénz megszámlálása pár percet vett igénybe, 17.000.000,- forint megszámlálása a tanúk által állított 5-10-20.000,- forintos címletekben pár perc alatt nem kivitelezhető.

"B" tanú a rendőrségi meghallgatásakor először azt adta elő, hogy a felperest korábban nem ismerte, az adásvételi szerződés aláírásakor látta először. Később akként módosított, hogy szórakozóhelyen látásból ismerte. Utóbb kiderült, hogy jóban vannak, és a felperes rábízta az adásvételi szerződés földhivatali bejegyzésének elintézését. Ő volt az a személy, aki az I.r. alperest mindenhová kísérte, alkalmas időben a szavait hangfelvétellel titokban rögzítette, a kazettát a felpereshez eljuttatta. Ő volt az is, aki nem valós tartalmú nyilatkozatot írt a nyomozó hatóságnak a felperes érdekében.

"E" ál-anya először azt adta elő, hogy "F" ismerte és ő kérte fel az édesanya helyett a szereplésre. Később kiderült, hogy "G"-vel áll rokoni kapcsolatba „fellépési díját” is "G" fizette ki, de ennek beismerése előtt mindketten az I.r. alperesre tettek terhelő előadást. Az I.r. alperesnek pénze sem volt, hogy kiváltsa a tulajdoni lapot és oda is kísérni kellett, "G" tanúvallomása szerint alperes rendelte meg és vette át valamint fizette ki a hamis útleveleket.

A büntető eljárás adataiból megállapítható, hogy a felperes általában 5.000.000,- forint alatti kockázatot vállalt, pénzét inkább kisebb tételekben helyezte ki, így egyáltalán nem bizonyított, hogy az ügyletkötéskor 17.000.000,- forint egy összegben a rendelkezésére állt. Az is megállapítható a nyomozati iratokból, hogy inkább kevesebb összeget szokott vételárként az adásvételi szerződésbe feltüntetni, mint többet. A perbeli ingatlan esetében azonban az adásvételi szerződésben a vételárat olyan összegben határozták meg, amely az ingatlan forgalmi értékéhez képest eltúlzott.

Tény, hogy az I.r. alperes többszöri rákérdezésre sem tudta elfogadható indokát adni, hogy 400.000,- forint ellenében miért írt alá a 17.000.000,- forintról az adásvételi szerződést, miért nem kérdezte meg a kölcsön visszafizetés határidejét és kamatát. Ugyanakkor a felperes sem tudta elfogadható indokát adni, miért nem tekintette meg belülről a megszerezni kívánt ingatlant és miért fizetett érte a reálisnál magasabb vételárat, ha az egészet át akarta építeni.

Ezért a megyei bíróság ezen körülményeket együttesen a Pp. 206.§.(1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően értékelve és mérlegelve azt állapította meg, hogy a felperes és az alperesek között 2003. augusztus 27. napján kötött adásvételi szerződés ténylegesen nem jött létre, mivel hiányzott a Ptk.205.§.(1) bekezdésben foglalt egyező akaratnyilvánítás, hiszen a II.r. alperes a szerződést alá sem írta, szerződéskötési szándéka nem volt. Az I.r. alperes kölcsönszerződést kívánt kötni, a felperesnek azonban kölcsönzési szándéka nem volt, a jogügyletet amiatt színelte, hogy 400.000,- forint ellenében megszerezze az ingatlan tulajdonjogát. Ezért az egyező akaratnyilvánítás hiánya miatt a szerződés nem jött létre. Létre nem jött szerződésre jogot alapítani nem lehet, ezért a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint kell kiadni a felperesnek az I.r. alperes által átvett 400.000,- forintot.

A felperes ügyvédje tanácsára 2003. szeptember 5. napján adásvételi szerződést kötött a II.r. alperessel. II.r. alperes azonban még aznap büntető feljelentéssel élt és nyomozás indult, így már nem állt a felperes érdekében a megállapodás teljesítése, a vételár kifizetése.

Emiatt a felperes ráutaló módon a szerződéstől elállt, amelyet a II.r. alperes tudomásul vett és az ingatlanban meglévő tulajdoni hányadát az I.r. alperesnek értékesítette. Az adásvételi szerződés teljesítése azonban a felperesnek felróható módon hiúsult meg, mivel őrizetbe vételére csak két és fél hónappal később került sor, addig is elegendő idő állt a rendelkezésére a banki kölcsön elintézésére.

Ezért a Ptk.245.§.(1) bekezdése alapján II.r. alperesnek a kapott foglalt nem kell visszaadnia, így a felperesnek a II.r. alperessel szembeni keresete alaptalan.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben kérte az I.r. alperessel szemben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő teljes helyt adást. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a 25/62-ed tulajdoni hányadra vonatkozóan a szerződés nem jött létre, így az I.r. alperes 6.854.839,- forint vonatkozásában jogalap nélkül gazdagodott.

Másodlagosan álláspontja szerint a szerződés a Ptk.200.§.(2) bekezdése alapján jogszabályba ütközik figyelemmel a Ptk.205.§.(1) bekezdésében megkívánt konszenzus hiányára. Érvénytelen szerződés esetén a Ptk.237.§.(1) bekezdése alapján a kifizetett összeg visszajár.

A 37/62-ed illetőség vonatkozásában a szerződés annak megkötése körülményeire tekintettel a Ptk.200.§.(2) bekezdése alapján semmis, mivel jóerkölcsbe ütközik. Így a 10.145.162,- forint vételár visszajár. Ezen túlmenően a tulajdonostárs aláíró személyét érintően az I.r. alperes a felperest megtévesztette, de minimum a felperes tévedésben volt, így a szerződés a Ptk.210.§.(1) és (4) bekezdése alapján érvénytelen.

Ha a szerződés nem érvénytelen, úgy a Volksbank javára bejegyzett jelzálogjogra tekintettel a jogszavatosság körében az I.r. alperes felel, ez esetben pedig a felperes a szerződéstől eláll és így a vételár a Ptk.369.§.(1) bekezdése értelmében visszajár.

Az esetben, ha ennek sem lenne helye, úgy az I.r. alperes a neki okozott kárt a Ptk.318.§.(1) bekezdése és 339.§.(1) bekezdése alapján köteles megtéríteni, melynek összege a vételárral azonos.

II.r. alperes vonatkozásában a Ptk.244.§-a alapján kérte az átvett foglalt összegének visszafizetésére való kötelezését. Álláspontja szerint a II.r. alperes feljelentése alapján

került olyan helyzetbe, hogy a hitelt már nem tudta intézni, mivel előzetes letartóztatásba került. Hivatkozott a „vis maior” esetére is.

Fellebbezésének indoklásául előadta, hogy a Pp.4.§.(1) bekezdése értelmében a polgári bíróságnak lehetősége van arra, hogy a büntető perben megállapított perben megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, mivel a büntető ügyben megállapított tényállás a polgári perben eljáró bíróságot nem köti. A Zala Megyei Bíróság nem vette figyelembe a per során felmerült valamennyi bizonyítékot, és azt sem, hogy a büntető bíróságtól eltérő tényállást állapíthat meg. A megyei bíróság nem kívánt szembehelyezkedni a meghozott büntető ítélet tényállásával és nem kívánt egy eltérő tényállást megállapítani. A Pp.4.§.(1) és (2) bekezdéséből nem következik, hogy a bűnösséget megalapító tényállástól a polgári bíróság nem térhet el, már csak azért sem, mert a tényállás alapítja meg mindenkor a vádlott elítélését illetve felmentését.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a büntető eljárás során helytelen tényállás került megállapításra, olyan, ami a valóságot nem fedi. Egyben részletezte az ezzel kapcsolatos álláspontját.

Jelen eljárásban tanúként meghallgatott **"A"** és **"B"** egybehangzóan állították, hogy **"Helység"1-en** egy autóban került átadásra a pénz, illetve ott írta alá az I.r. alperes az elismervényt. Három tanú egybehangzóan állította a pénz átadását, annak helyét és körülményeit, illetve az átvételi elismervény aláírását, de ennek ellenére az I.r. alperes hitelt nem érdemlő nyilatkozatát fogadta el a megyei bíróság. Elfogadhatatlan érvelést tartalmaz az ítélet 10. oldal utolsó előtti bekezdése.

Hangsúlyozta, hogy a 17.000.000,- forint vételár I.r. alperes részére történő átadását hitelt érdemlően bizonyította. Az átvételi elismervénnyel kapcsolatos ellenbizonyítás pedig az alperes kötelezettsége, de ennek ellenére a megyei bíróság őt hívta fel a 17.000.000,- forint átadásának bizonyítására.

Az I.r. alperes többszöri bírói kérdésre határozottan válaszolni sem tudott arra, miért ismerte el édesanyjának a 17.000.000,- forint átvételét, ha az nem történt meg. Ezt egyébként bizonyítja a hangkazetta is.

A tanúk egyértelműen bizonyították a 17.000.000,- forint átadását illetve átvételét. Azt is bizonyították, hogy ez az összeg az ő rendelkezésére állt. **"B"** tanú, akinek kapcsolata volt az I.r. alperessel, a játékszenvedélye miatt szakított vele. A tanú is kijelentette, hogy a 17.000.000,- forintot alperes eljátszotta, mivel játékfüggő. Ezen tényekkel és körülményekkel azonban a megyei bíróság nem foglalkozott.

A perben beszerzett igazságügyi pszichiáter szakértői szakvélemény megállapította, hogy a jogügylet megítéléséhez szükséges minimális belátási képességgel az I.r. alperes rendelkezett. Pontosán tudta, hogy mit ír alá és tudta, miről van szó, de mivel eljátszotta az átvett 17.000.000,- forintot illetve a tartozásait egyenlítette ki, ezért védekezik ő azzal, hogy csak 400.000,- forint kölcsönt kapott. Nem kölcsönt nyújtott az I.r. alperes részére.

A II.r. alperessel szemben továbbra is fenntartotta kereseti kérelmét és mivel a II.r. alperesnek felróhatóan szűnt meg a szerződés, ezért köteles a foglalót visszaadni.

Igényt tartott az első- és másodfokú perköltség megfizetésére is.

Az I. és II.r. alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a megyei bíróság az elsőfokú eljárás adatait a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve megalapozott tényállást állapított meg és az ebből levont jogi következtetése is helytálló. Az ítélet tábla mindenben osztotta a megyei bíróság ítéletének indokolásában foglaltakat, de a felperes fellebbezésében felhozott érveire figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az ítélet táblának abban a kérdésben kellett elsődlegesen állást foglalnia, hogy a felperes bűnösségét megállapító jogerős ítéletben foglalt tényállás a jelen eljárásban köti-e az elsőfokú bíróságot vagy sem.

E vonatkozásban a Pp.4.§.(1) bekezdése kimondja, a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.

A (2) bekezdés értelmében ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

A Pp.4.§-a összhangot teremt a meghatározott tényállás mellett meghozott büntető bírósági ítélet és ugyanazon tényállásból fakadó polgári jogi felelősség megállapításának szabályaira vonatkozóan. A Pp.4.§.(2) bekezdése szerint ha jogerősen elbírált bűncselekmény anyagi jogi következményei felől polgári perben határoz a bíróság, a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. A 4.§.(1) bekezdése - a polgári bíróság szabad mérlegelésének biztosítása érdekében - megállapítja, hogy más hatóság döntése, vagy fegyelmi határozat illetve a bennük megállapított tényállás a polgári bíróságot nem köti.

A fenti rendelkezésekből a felperes tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a jogerősen elbírált bűncselekmény esetében a bíróságot a büntető bíróság által megállapított tényállás nem köti. A törvény rendelkezésénél fogva a polgári bíróság nem teheti vitássá a büntető bíróság azon döntését, amely szerint a bűncselekményt az elítélt elkövette, ezért nem vitathatóak azok a tényállási elemek sem, amelyek megalapozzák az elítéltséggel szemben a bűncselekmény megállapítását. (BH.2001.45.)

Így helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes polgári jogi felelősségével kapcsolatos és a jelen per tárgyát képező tényállást a büntető bíróság ítéletének alapul vételével állapította meg.

A Pp.4.§-ának rendelkezése arra nem ad lehetőséget, hogy a polgári perben eljáró bíróság az ott feltárt bizonyítékokat mintegy felülmérlegelve, más tényállást állapítson meg. A Pp.4.§-a arra biztosít lehetőséget, hogy a fél a polgári perben újabb bizonyítékokat terjesszen elő, és ezeknek a korábbi bizonyítékokkal való egybevetése együttes mérlegelése alapján lehet helye eltérő tényállás megállapításának. Az ítélet tábla álláspontja szerint azonban a mérlegelés nem vezethet oda, hogy a bűncselekmény megállapítását

megalapozó tényállási elemek oly mértékben megváltozzanak, amelyek a bűncselekmény ellen szólnak.

A becsatolt büntető iratokból megállapítható, hogy a büntető eljárásban nem került meghallgatásra a jelen eljárásban becsatolt CD, amely az I. és II.r. alperesek egymás közötti beszélgetését rögzíti és amelyben az I.r. alperes elismerte édesanyjának, a II.r. alperesnek, hogy a 17.000.000,- forintot a felperestől megkapta.

Ezen CD-re hivatkozással a felperes a Zala Megyei Bíróságon perújítási eljárást kezdeményezett Bpi.137/2007. szám alatt. A Zala Megyei Bíróság ezen számú, 4. sorszámu végzésével a perújítási indítványt elutasította.

Ugyanakkor az elsőfokú eljárás adataiból az is tényként állapítható meg, hogy ezt a felvételt az I.r. alperest kísérgető "B" készítette az I.r. alperes tudta nélkül, aki a felperessel jó viszonyban volt és ő juttatta el a hangfelvételt a felpereshez. Így az ítéltábla álláspontja szerint a megyei bíróság helyesen és megalapozottan állapította meg, hogy a 17.000.000,- forint tényleges átadásának bizonyítására a hangfelvétel nem lenne önmagában alkalmas és nem alkalmas annak a ténynek a megdöntésére sem, hogy a felperes tudta, hogy az adásvételi szerződés megkötésére a II.r. alperes adatait tartalmazó fiktív okiratok felhasználásával került sor.

A megyei bíróság helyesen telepítette a bizonyítási terhet a felperesre, figyelemmel arra, hogy az adásvételi szerződés teljes bizonyító ereje megdőlt, a II.r. alperest helyettesítő személy hamis aláírása miatt. Megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy "A" és "B" tanúk vallomását nem fogadta el, mivel a tanúk a büntető eljárásban a jelenlegitől eltérően nyilatkoztak. Akkor az ítéltábla megítélése szerint nyilvánvalóan jobban emlékeztek a történetekre, mint több év után. Ezen túlmenően a büntető eljárásban mindkét tanú azt adta elő, hogy a pontos összeg nagyságára nem tud nyilatkozni, ugyanakkor a jelen perben már határozottan állították, hogy az I.r. alperes a 17.000.000,- forintot átvette. "B" elfogulatlannak nem minősül, a felperessel jó viszonyban van, míg "A" jelen perben megtett tanúvallomása lényegesen eltér a büntető eljárásban megtett tanúvallomásától. A perben azon felperesi állítás sem nyert ítéleti bizonyossággal igazolást, hogy az I.r. alperes az állítólag átvett 17.000.000 forintot eljátszotta.

A fentiek alapján az ítéltábla megítélése szerint a hangfelvétel tartalma - mint a büntető eljárásban feltárt bizonyítékokon túlmenő további bizonyíték - nem alkalmas más tényállás megállapítására és az I.r. alperes is elismerte ennek tartalmát, és reális indokát adta annak, hogy miért nyilatkozott úgy.

Az ítéltábla a II.r. alperes vonatkozásában sem osztotta a felperes fellebbezésében foglaltakat.

A Ptk.245.§.(1) bekezdése szerint a teljesítés meghíúsulásáért felelős személy az adott foglalt elveszti, a kapott foglalt kétszeresen köteles visszatéríteni.

A felhívott jogszabályi rendelkezés alapján a megyei bíróság helyesen jutott arra az álláspontra, hogy az adásvételi szerződés meghíúsulásáért a felperes felelős, hiszen ő nem fizette ki a II.r. alperestől megvásárolt ingatlan vételárát a szerződésben rögzített határidőn belül. Ezt követően pedig a felperes ráutaló módon a szerződéstől elállt, amelyet

a II.r. alperes tudomásul vett. Ezért az adott foglalt a II.r. alperestől nem követelheti vissza.

Mindezen indokok alapján az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes illetékfeljegyzési jogban részesült, így a peresztességére figyelemmel a Pp.78.§.(1) bekezdése és az Itv.59.§.(1) bekezdése alapján ő köteles megfizetni a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az I. és II.r. alpereseknek a másodfokú eljárásban költségük nem merült fel, ezért e tárgyban az ítélőtábla nem rendelkezett.

Győr, 2011. évi január hó 6. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró